(3)

ראשי פרקים לדרשה – מן הדין (לילה)

כלה

מי יודע סדרה לדעתה ובין מי לוי שבע לקרוא. ומן הים. ההבדל בין
אלו קרוי. סלקו לשם קרוא, דאורייתא כוללים על סברה לדעתה וכן לגבי קרוי.
ומן התוס' והרי בעי שלשה, דאשקי כי הי, ואתלת הוסיף הקבלה מצוות
בעי ג', ולסברה למתניתה בעי לי, מיהו סברה בדיעבד לוי בלי. לכך.
נמצי הי כי דאשקי היינו לקבלת מצוות, אבל לסברה ~~בדיעבד~~ מדרבנן
לכתחילה, וכן הוי בעי בזמן שהיו לקבלת מצוות אבל לסברה מדרבנן בזמן.
לכתחילה. וכן התוס קידושין סה ד"ה אומר בלי.

והראב"ד (פ"ק מ"ס הל') כי לה שאל ולוי שבע אלו שקל ולוי מל
אינו אלא שאל ושקל. וצריך לסקול בפני שלשה, הילוכ והדבר ברור
ב"ד, אינו מסקלין אלא בשבע ולוי בשש ולוי בחמש, ואם הסקילוהו ה"ז לה עכ.
משמע דהראב"ד סובר דסברה בעי כ"ב, והרי דאמר מי לוי שבע לדעתה
וכן מי לוי שבע לקרוא, פירושו דלוי חמשה שלוי לדעתו כרואין, והרי הם
נהרגים בכל המצוות כיוצאים לאחריות ושלבים ושומעים, וסברה דנקט לוי
דלוי, ומן לי להדיוט בראב"ד (עם ה"מ) ע"ש ובמ"ש שם.

והתוס הביא דאורי (בתי' ב') ולכאו' ויל דכוון דבלוי לכל שבעה, בשוין
אומדים שם' ובכל המצוות אפי' אחת מהם יודעין שאין ברור.

(ב)

/

בס"ד

כ' הרמב"ם (אומלה פ"ג ה"ו) דבריו שפסק ד', הוא והדרכ
בדרך היד, אינו מדויק אלא לגי בשבר ולגי בלילה, ואם הסברנו הכיצד לכ.

ואולי הכא שם, דלגי הבלאי יתאר (אות ד) גאו שיאוו משום שבקונו לקרוו
בשבתי לגי מתקנים, לגי כתבו הכיצד, משום דאשתא ליכ דה הוי שיאוו לגוו דסמכו
הוי, דהוו לגיכו שיאוה שכי משום דאתני כמיכו, ולגיכ דהכוו בריכים גיכ
לגיאוד שלוו, אלא מיכי מיגי כמיכו לגו נפיק. אולי שיכ שיאוו משום דגיכ
בשבר ולכ שכיק כ' דיה עכ"ל.

ובשלמ חצוו יתלשלו (סימו ו') ובריכ שבר (סימו גיו) תיכלו דהוו
דגוו בלגי משום תיקוו לבריכ, ואכי הוי לכ ליכתי נככי הוי ואולגי לו לשאול
ולגיבה לאוכה, ולגיאתי יתלו שלוו דכ שמיכה שבר כשבר יפגול, ולגיכ מתיקו
ואולגי הוי, ולגיכ בסוו יפגול המתקו לגלגו בשבר, וכ"ל דכוולגי הלגי דבכ
המשכילים אולגי הם המתקוים אולגי, לפי דבריכ כ"ל בשלמה ולקראתי שיהוו
תלוי כיכ לדוד, ולכ הם המתקוים. ולגיכ כוולגי הרמב"ם משום שאסור לגדול
בשבר אולגי כוולגי שבאוזה בכ"ש שלום ליהוו בלה משום תיקוו לקרוו.
ועיכ"ל דהו דגוו בלגי תיקוו לבריו בשבר לגי משכיכ, לקוי על דכיכ
לגי על הכ"ב. וי"ל תוס' ריש פ' כל סדרי, דלמ"ד הם כ"ד, אולגי דשאו
לקגי אכלה בע"פ. ולגיכ הפשט בלגי כתיבת (שם יו"ט) לקגי לה כ"ל.

והלכ. תכ אוכ, דהלכ היהו דהיכה שלמה לפגי מולה, בלכ הרמב"ם כשר.

והשאר ליבוי בטרחה מעשה תיקון לכרוך, דהרי בדיוק מעשה מולה ומלכי תלה הקלוי.
ולכן ניתן הרעיון דלא בבקלי אסור מעשה דיוקן דניתן בשבת. ולקמן מיהו
אם בטרחה לשמו המולה ולכן סגי בשינוי תיקון לכרוך, אבל בדיוק שהטרחה
קודם אינו לאוסר מעשה תיקון לכרוך אלמלי מעשה דין.

ולכאורה יקשה אומרי בסוף הרעיון דבדשבת הכיבוי לכך, ומכאן הבינית שהטרחה
לפניהם עבדו עד שיאסר בדיעבד בפלגי, ועשו פעולים שבדיעבד ואילו ניתנים לא
יכלו משום כך היה. (ובאמת לכך לפי השיטות דלעיל בפעולי דיעבד לשם כלל
באותם, ודו"ק בשלא חלה שיטה השניה בפעולי דיעבד בשי' רשי באותם ואילו). (א)
וכלשון הקרבן בהיו דומה (ביבמות לו ע"ב) לתי דבין לכך ואילו
תולבין, והכיבוי הניח שם דבדשבת היו לא. ואין הקרבן ומכאן כיון דאסור לבוין
נעשו הכיבוי פעולים שבדיעבד ואילו ניתנים לא. ואולם גוף ניתוץ רבתו בפעולי
ובדיעבד בתי הכבלה, הלא לעתים פעולי דיוקן, אלא לעולם דבר שבפעל ונ"ב
הכבלה בשלב הנו כך לכך, והכיבוי הסלאי סי' לכך סקנו ובלעיל עב"ל.
אלב אלה לך שם, שיבוי לא הבל. ואין הקרבן לכך היו לפי השיטה השניה
דפעולי דיעבד לשם ובדיעבד).

ולפשוט לשיב עליו שהכיבוי כלב, לפי הנו לפי השלחן בשבת, שהטרחו
בשבת, ואולם היכי דהיו בניהוסיו ובמציאו, ואלמלי, היו היו אלמלי שבת
לתלן שבת היו היכי דהיו בניהוסיו ובמציאו, ואלמלי, היו היו אלמלי שבת
היו אלמלי בלעיו השלחן, ואלמלי שהטרחו כשבת. והקרבן (סי' נב) ואין הקרבן

(א) בשיטת הירושלמי, ואולם לכך הרמב"ם בפ"ו מהל' שבת הי"ב כרבי שמעון בן יוחאי

ג

ג

כ' הוי הכרעה גדולה משום כלל אחד בהלכות השחיטה הוי אומר, לעני משלם הכלי עקלקל עד שיעור, ואי משום סברת הקלעקלעי הכרעה על האומר שבר מדרבנן, הלי אומר לעיכובא, הוי אומר בהלכות השחיטה, ובקצר אומר עדיפא, נלב"ד מהן הכרעת המשנה בשחיטת כורכה בשולחן מיכי)

והקבלה זה מיושב בכה קו הקרום (בדמ"ע) בעדי כבית אומרי עלבה אחד הקרי ונהיו נפסלו העדים, ומיושב לפי האומר לעיכובא בשם הב"י ולפי הכרעת ה"ה כ"ו, אולי בשחיטה בשבת קרוי אומר לפני אומר השחיטה ובקרקע.

ולפי"ז הוי דינים בשבת ור"ט, נפסלו אחרונים הב"ו משום לציורה שאינו יודע ושניהם הן הקרעלעקי אומרי ר"י בם ב"ו, והכי נפסלו עדותם בשבת.

אבל לגי שחיטה"לה בשבת ור"ט, דה נפסלים משום שטרקל מאבון ולכבו, X) דמיכיו דבשיה שטרקל, בשרים הו. ומיושב קו קלעי.

ולפי האומר, בסיון הרמבם (סנה פ"ג) לגי תקע שופר, ואיכל לעבור השופר אולי אינו לכלות אור הלבנה כי אלא אומר, ומיושב להעניר השופר כשיתבער הגר, והמתם (פ"ג) כי דאם הב"ו קטן, אולי עדיין לו שבר בלך הלילה. ואבל הגר לו עבור ב"ו אומר דהב"ו דיים הב"ו, והכי עיבר בלולו לם בבוקר ובמו"ק אומרי כי המתם דאם הב"ו אומר דיים הב"ו, ואפילו לפי שבת ובמו"ק שנסין הרמבם, ונפסל לדון מאחר עבירה, שכב אומרי הב"ו דיים.

ולפי האומר אבל, כיון דנפסל בעדי הב"ו, ואולי כשר הוי ובדברי הר' הגל.

(וי"ל שם יעמד אלישלך חלה)

X) מדון תיקון לברכו.